ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (odvolacia komora)

z 5. októbra 2009 *

Vo veci T-58/08 P,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Currall a D. Martin, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastník konania

Anton Pieter Roodhuijzen, úradník Komisie Európskych spoločenstiev, bydliskom v Luxemburgu (Luxembursko), v zastúpení: É. Boigelot, advokát,

žalobca v prvostupňovom konaní,

ktorej predmetom je odvolanie proti rozsudku Súdu pre verejnú službu Európskych spoločenstiev (prvá komora) z 27. novembra 2007, Roodhuijzen/Komisia (zatiaľ neuverejnený v Zb. VS), ktorým sa navrhuje zrušenie tohto rozsudku,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (odvolacia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia V. Tiili, J. Azizi, A. W. H. Meij (spravodajca) a M. Vilaras,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Vo svojom odvolaní podanom podľa článku 9 prílohy I Služobného poriadku Súdneho dvora sa Komisia Európskych spoločenstiev domáha zrušenia rozsudku Súdu pre verejnú službu z 27. novembra 2007, Roodhuijzen/Komisia (F-122/06, zatiaľ neuverejnený v Zb. VS, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd pre verejnú službu zrušil rozhodnutie Komisie neuznať dohodu o spolužití, ktorú uzavreli Anton Pieter Roodhuijzen a pani H. ako nemanželské partnerstvo v zmysle článku 72 ods. 1 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok“), a v dôsledku toho nebola pani H. oprávnená požívať výhody zo Spoločného systému zdravotného poistenia Európskych spoločenstiev (ďalej len „SSZP“).

Právny rámec

2 Súd pre verejnú službu predložil právny rámec v bodoch 2 až 4 napadnutého rozsudku týmto spôsobom.

3 Článok 72 ods. 1 stanovuje:

„Úradník, jeho manžel/manželka, ak tento manžel/manželka nemá nárok na dávky rovnakého druhu a v rovnakej výške podľa iného právneho ustanovenia alebo právnych predpisov, jeho deti a ostatné závislé osoby v zmysle článku 2 prílohy VII sú zdravotne poistení do výšky 80 % výdavkov, ktoré im vzniknú v súlade s predpismi vypracovanými na základe dohody medzi orgánmi spoločenstiev, po porade s Výborom pre služobný poriadok. …

Slobodný partner zamestnanca [nemanželský partner úradníka — *neoficiálny preklad*] sa pokladá za manžela alebo manželku v rámci systému nemocenského poistenia, ak sú splnené prvé tri podmienky uvedené v článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII.

…“

4 Článok 1 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku stanovuje:

„Príspevok na domácnosť sa poskytuje:

a) …

b) …

c) zamestnancovi, ktorý je zaregistrovaný ako stály nemanželský partner, ak:

i) dvojica predloží právny dokument, uznaný ako taký členským štátom alebo iným príslušným orgánom členského štátu, potvrdzujúci ich stav ako partnerov v nemanželskom zväzku;

ii) ani jeden z partnerov nie je v manželskom zväzku alebo inom nemanželskom partnerskom vzťahu;

iii) partneri nie sú v žiadnom z nasledujúcich príbuzenských vzťahov: rodič, dieťa, prarodič, vnuk/vnučka, brat, sestra, teta, strýko, synovec, neter, zať, nevesta;

iv) dvojica nemá možnosť v členskom štáte uzavrieť právoplatné manželstvo; na účely tohto bodu sa dvojica pokladá za dvojicu, ktorá má možnosť uzavrieť právoplatné manželstvo, len ak obaja partneri spĺňajú všetky podmienky ustanovené právnymi predpismi členského štátu, ktoré uzatvorenie manželstva takejto dvojice povoľujú;

…“

5 Článok 12 Predpisov o zdravotnom poistení pre úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „spoločné predpisy“) stanovuje:

„Podľa podmienok stanovených v článkoch 13 a 14 sú spolu s poistencom poistení aj:

— …

— uznaný partner poistenca, aj keď podmienka stanovená v článku 1 ods. 2 písm. c) poslednej zarážke prílohy VII služobného poriadku nie je splnená,

manžel alebo uznaný partner na dovolenke z osobných dôvodov upravených v služobnom poriadku.“ [*neoficiálny preklad*]

6 V Holandsku, ako vyplýva z brožúry, ktorú Komisia pripojila k svojmu odvolaniu, pričom medzi účastníkmi nie je sporné, že pochádza od holandskej administratívy, vnútroštátne právo upravuje popri tradičnom manželstve dve formy spolužitia, ktorými sú „geregistreerd partnerschap“ (registrované partnerstvo) a „samenlevingsovereenkomst“ (dohoda o spolužití). Kým prvá forma má zákonné, majetkové a nemajetkové dôsledky podobné v širokej miere tým, ktoré vznikajú na základe manželského zväzku, druhá forma spolužitia naopak vyplýva z autonómnej vôle strán a najmä vyvoláva medzi týmito stranami iba dôsledky vyplývajúce z práv a povinností, ktoré si upravili v dohode. Predovšetkým neexistuje nijaká zákonná povinnosť zahrnúť do „samenlevingsovereenkomst“ niektoré záväzky alebo vyhlásenia, najmä čo sa týka povinnosti spoločnej domácnosti. Ak táto dohoda neporušuje pravidlá verejného poriadku a dobré mravy,

„samenlevingsovereenkomst“ možno uzavrieť aj medzi dvoma a viacerými osobami a uzavretie takej dohody nie je vylúčené ani v prípade, že ide o osoby, ktoré majú blízke príbuzenské vzťahy. Navyše „samenlevingsovereenkomst“ je možné uzavrieť vo forme súkromnej listiny alebo notárskej zápisnice. Podľa holandského práva však môže len oficiálne, notárom potvrdená „samenlevingsovereenkomst“ spôsobovať vznik nárokov partnerov z dôchodkových systémov a rôznych výhod v oblasti sociálneho zabezpečenia. Uzavretie takejto dohody vo forme notárskej zápisnice môžu vyžadovať aj tretie osoby, napríklad penzijné fondy ako dôkaz o spolužití dvojice. Naopak, aj v prípade neexistencie akéhokoľvek formálneho aktu uzavretie „samenlevingsovereenkomst“ alebo len obyčajné spolužitie má určité dôsledky najmä v oblasti daní a sociálneho zabezpečenia. V zásade „samenlevingsovereenkomst“ nemá právne účinky voči tretím osobám, ale súdy začínajú priznávať dvojiciam vytvoreným na základe takejto dohody podobné postavenie ako manželským dvojiciam alebo tým, ktoré uzavreli „geregistreerd partnerschap“.

Skutkové okolnosti

7 Skutkové okolnosti boli v napadnutom rozsudku opísané takto:

„6 Žalobca, ktorý má holandskú štátnu príslušnosť, je úradníkom v Eurostate od 15. februára 2006. Dňa 20. februára 2006 požiadal, aby jeho partnerstvo s pani [H.], upravené dohodou o spolužití (‚samenlevingsovereenkomst‘) a dohodnuté v Holandsku pred notárom 29. decembra 2005, bolo uznané Komisiou, aby jeho partnerka mohla využívať SSZP.

7 Oznámením z 28. februára 2006 Úrad pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO) zamietol jeho žiadosť z dôvodu, že dohodu o spolužití uzavretú medzi

žalobcom a jeho partnerkou nemožno považovať za partnerstvo uznané holandskou právnou úpravou (zákon o ‚geregistreerd partnerschap', ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 1998) tak, ako to vyžaduje článok 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku.

8 Dňa 13. marca 2006 žalobca spochybnil zamietnutie svojej žiadosti a predložil osvedčenie veľvyslanectva Holandska v Luxembursku, podľa ktorého ‚samenlevingsovereenkomst' podpísaná za prítomnosti notára medzi [ním] a jeho partnerkou bola uznaná Holandskom a v dôsledku toho potvrdzovala ich postavenie nemanželských partnerov.

9 Napriek tomu oznámením z 20. marca 2006 Komisia potvrdila svoje rozhodnutie z 28. februára 2006. Domnievala sa, že aj keď dohoda o spolužití predstavovala formálne potvrdenie postavenia nemanželských partnerov žalobcu a jeho družky, nič to nemení na skutočnosti, že nezakladala iné práva a povinnosti ako tie, ktoré si partneri písomne dohodli. Okolnosť, že dohoda bola podpísaná pred notárom, nemení skutočnosť, že jednoducho ide iba o súkromnú zmluvu, ktorá nemá zákonné dôsledky pre tretie osoby a nepodlieha povinnosti registrácie. Článok 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku podrobuje nemanželské partnerstvá takejto povinnosti, keďže registrácia zakladá práva a povinnosti porovnateľné so zákonnými dôsledkami manželstva.

10 Žalobca podal 31. marca 2006 sťažnosť, v ktorej spochybnil veľmi prísny výklad ustanovení článku 1 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku, ktorý podľa neho prijala Komisia. V tejto sťažnosti tvrdil, že registrácia dohody pred notárom bola dostatočnou podmienkou, a uviedol niektoré okolnosti spôsobilé preukázať, že existovalo málo rozdielov medzi jeho partnerstvom a inštitútom manželstva. Osobitne zdôrazňoval, že vzťah s jeho partnerkou trvá už viac ako dva roky, že spolu majú dieťa, ktoré úradne uznal, a že čakajú ďalšie. Žalobca doplnil, že on a jeho partnerka vzájomne spísali závety a že podpísal životné poistenie v prospech svojej partnerky.

11 Vo svojom stanovisku z 1. júna 2006 sa správny výbor SSZP (ďalej len ‚správny výbor') domnieval, pričom vychádzal z dokumentov poskytnutých žalobcom, najmä z jeho dohody o spolužití uzavretej pred notárom, ako aj z osvedčenia vydaného veľvyslanectvom Holandska v Luxembursku, že dotknuté partnerstvo malo byť uznané za partnerstvo spĺňajúce podmienky stanovené v článku 12 spoločných predpisov, osobitne podmienku upravenú v článku 1 ods. 2 písm. c) bode i) prílohy VII služobného poriadku.

12 Napriek tomuto kladnému stanovisku správneho výboru [menovací orgán] rozhodnutím z 12. júla 2006 sťažnosť žalobcu zamietol. Domnieval sa, že ustanovenia služobného poriadku mali za cieľ obmedziť prospech SSZP na partnerov, ktorí vstúpili do zväzku podobného manželstvu, zahŕňajúcemu vzájomné práva a povinnosti tak, ako ich definuje zákon. Uviedol, že dohoda o spolužití predstavuje iba súkromnú zmluvu, ktorú môžu uzavrieť viac ako dve osoby, ktoré zároveň rozhodnú o jej obsahu, a že aj keď je toto partnerstvo zaregistrované pred notárom, v skutočnosti nemá žiadny zákonný dôsledok, a preto ho nemožno považovať za nemanželské partnerstvo, ako je upravené článkom 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku.

13 Rozhodnutie [menovacieho orgánu] bolo žalobcovi oznámené 13. júla 2006."

Konanie na Súde pre verejnú službu a napadnutý rozsudok

8 Žalobou podanou 23. októbra 2006 sa pán Roodhuijzen domáhal na Súde pre verejnú službu zrušenia rozhodnutia Komisie, ktorým nebola uznaná dohoda o spolužití, ktorú uzavrel s pani H. ako „nemanželské partnerstvo" v zmysle služobného poriadku, a v dôsledku toho nebola pani H. oprávnená požívať výhody SSZP.

9 V napadnutom rozsudku Súd pre verejnú službu zrušil toto rozhodnutie pre porušenie článku 72 služobného poriadku, článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku a článku 12 spoločných predpisov.

10 Súd pre verejnú službu predovšetkým preskúmal tvrdenia Komisie, že normotvorca nemal v úmysle rozšíriť výhody SSZP na všetkých stabilných partnerov úradníkov, len čo ich partnerstvo bude „uznané“, ale iba na tých, ktorých partnerstvo sa vo veľkom rozsahu podobá „manželstvu“ v členskom štáte, v ktorom bolo uzavreté.

11 Súd pre verejnú službu v bode 29 napadnutého rozsudku uviedol, že zo samotného znenia článku 72 služobného poriadku vyplýva, že na definovanie pojmu „nemanželský partner úradníka“ odkazuje tento článok rovno na tri prvé podmienky článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku, pričom otázku registrácie partnerstva uvedenú v úvodnej vete článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku nemožno považovať za predbežnú podmienku. Tiež uviedol, že odôvodnenie č. 8 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 z 22. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa Služobný poriadok zamestnancov Európskych spoločenstiev a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev (Ú. v. EÚ L 124, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 130), týkajúce sa rozšírenia výhod manželských párov na iné formy zväzku ako manželstvo, sa týka „zamestnancov [úradníkov — *neoficiálny preklad*] v inom ako manželskom vzťahu uznanom členským štátom ako stabilné partnerstvo“ bez uvedenia podmienok týkajúcich sa registrácie dotknutého vzťahu.

12 Čo sa týka prvej z troch vyššie uvedených podmienok, stanovených v článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku (ďalej len „sporná podmienka“), Súd pre verejnú službu uviedol v bode 32 napadnutého rozsudku, že táto podmienka obsahuje tri časti:

— prvá časť sa týka predloženia „právneho“ dokumentu o rodinnom stave osôb,

— druhá časť ukladá povinnosť, že tento právny dokument musí byť „uznaný“ ako taký členským štátom,

— tretia časť vyžaduje, aby tento právny dokument potvrdzoval, že dotknuté osoby majú „postavenie partnerov v nemanželskom zväzku“.

13 Súd pre verejnú službu rozhodol, že v predmetnej veci bola sporná podmienka splnená v prvých dvoch častiach, keďže pán Roodhuijzen predložil dohodu o spolužití uzavretú so svojou družkou pred notárom v Holandsku, ako aj potvrdenie holandského veľvyslanectva v Luxembursku, v ktorom je osvedčené, že tento dokument je uznaný v Holandsku (bod 33 napadnutého rozsudku).

14 Čo sa však týka tretej časti, Súd pre verejnú službu rozhodol:

„35 Otázka, či sa dve osoby nachádzajú v situácii ‚partnerov v nemanželskom zväzku‘ v zmysle služobného poriadku, sa nemôže posúdiť iba na základe hodnotenia vnútroštátnych orgánov členského štátu. Pokiaľ ide osobitne o ‚samenlevingsovereenkomst‘, nemôže spĺňať požiadavku služobného poriadku o ‚partneroch v nemanželskom zväzku‘ na základe jedinej skutočnosti, že právny dokument uznaný ako taký členským štátom potvrdzuje existenciu takéhoto postavenia. Dohoda o spolužití podľa holandského práva je totiž iba zmluvou voľne uzavretou medzi stranami, s výhradou dodržiavania pravidiel spojených s verejným poriadkom a dobrými mravmi. Môže byť uzavretá medzi dvoma alebo viacerými osobami a neexistuje nijaká zákonná povinnosť zahrnúť do nej niektoré záväzky alebo vyhlásenia, osobitne tie, ktoré sa týkajú povinnosti spoločnej domácnosti. Okrem iného strany zaväzuje v zásade iba k právam a povinnostiam upraveným touto dohodou a jej právne účinky vo vzťahu k tretím osobám [sú] za každého predpokladu obmedzené, vyžadujú osobitné vyhlásenia a postupy.

36 Naopak, treba v určitom rozsahu pripustiť postoj Komisie, ktorá tvrdí, že článok 72 služobného poriadku a článok 12 spoločných predpisov upravujú partnerstvá ‚porovnateľné' s manželstvom a že na uplatnenie týchto ustanovení musí mať partnerstvo určitú podobnosť s manželstvom.

37 Vo svetle tohto parametra sa Súd pre verejnú službu domnieva, že tretiu časť spornej podmienky treba vykladať ako časť obsahujúcu tri kumulatívne podpodmienky.

38 Predovšetkým táto tretia časť spornej podmienky predpokladá a samotný termín použitý v ustanovení uplatniteľného služobného poriadku potvrdzuje výklad, že partneri musia tvoriť ‚dvojicu', to znamená zväzok dvoch osôb, na rozdiel od iných zväzkov osôb spôsobilých byť stranami dohody o spolužití podľa holandského práva. Je nutné konštatovať, a účastníci konania sa v tomto bode zhodujú, že o takýto prípad ide v predmetnej veci.

39 Ďalej použitie slova ‚stav' preukazuje, že vzťah partnerov musí vykazovať prvky verejnosti a formalizmu. Táto druhá podpodmienka tretej časti, čiastočne spojená s prvou časťou spornej podmienky…, napriek tomu prekračuje jednoduchú požiadavku ‚právneho' dokumentu. Nič to nemení na skutočnosti, že v predmetnej veci je splnená. Na jednej strane tento vzťah je spísaný pred notárom bez toho, aby existovala povinnosť v tomto zmysle, pričom dohoda, ktorá upravuje spoločný život žalobcu a jeho partnerky, požíva autenticitu, ktorú jej zveruje jej uzavretie vo forme notárskeho aktu; na druhej strane upravuje spoločný život partnerov, štruktúrovane a detailne sledujúc spôsob spísania právnych textov.

40 Nakoniec pojem ‚partneri v nemanželskom zväzku' treba chápať ako pojem predstavujúci situáciu, v ktorej partneri žijú spolu, čo je charakterizované určitou

stabilitou, a v rámci tohto spolužitia sú viazaní vzájomnými právami a povinnosťami týkajúcimi sa ich spoločného života.“

15 V prejednávanej veci Súd pre verejnú službu rozhodol, že táto tretia podmienka, vzťahujúca sa na pojem „partneri v nemanželskom zväzku“, bola tiež splnená, a to z týchto dôvodov:

„42 Najprv v preambule ‚samenlevingsovereenkomst‘ uzavretej medzi žalobcom a jeho družkou obidvaja výslovne vyhlasujú, že žijú spolu a vedú spoločnú domácnosť od 1. júla 2004. Navyše, ako uviedol žalobca na pojednávaní, článok 7 dohody o spolužití ukladá dvojici povinnosť mať spoločné bydlisko.

43 Ďalej treba konštatovať, že dohoda o spolužití žalobcu a jeho družky obsahuje širokú úpravu práv a povinností týkajúcich sa ich spoločného života ako dvojice. Najmä podľa článku 3 dohody si partneri udelili vzájomnú plnú moc na právne akty uzavreté v prospech bežnej domácnosti. Pokiaľ ide o článok 4 dohody, ten uvádza, že všetok majetok slúžiaci bežnej domácnosti patrí do spoločného vlastníctva, s výnimkou prípadov, ak je tento majetok uvedený v prílohe dohody alebo ak sa strany písomne dohodli inak. Tento spoločný majetok v domácnosti je uvedený v článku 4 ods. 2 dohody. Partneri sa v článku 5 dohody tiež zaväzujú, že budú mesačne prispievať *au prorata* čistých príjmov zo zamestnania [spoločne] na to, aby sa mohli vynaložiť na výdavky na bežnú domácnosť. Okrem toho článok 8 dohody stanovuje, že vo všetkých prípadoch, v ktorých existuje spor týkajúci sa vlastníctva majetku, sa tento majetok považuje za majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve oboch partnerov. Nakoniec treba poukázať na článok 9 dohody, podľa ktorého sa partneri vzájomne určili za príjemcov „dôchodku partnera“ pre prípad, že ich príjmy budú zahŕňať takéto dávky.

44 Pokiaľ ide o deti, keďže o tomto bode sa dohoda o spolužití nezmieňuje, z brožúry pripojenej k vyjadreniu k žalobe a uvedenej v bode 5 tohto rozsudku vyplýva, že holandské právo v prípade, ak sú rodičia iba partnermi, umožňuje otcovi dieťaťa na základe uznania dieťaťa, ale aj na základe určitých konaní nadobudnúť rovnaké práva vo vzťahu k dieťaťu, aké by mal v prípade uzavretia manželstva s matkou tohto dieťaťa. Najmä nadobúda rodičovské práva a povinnosti spoločne s matkou; navyše dieťa môže prípadne prevziať priezvisko otca. Žalobca v predmetnej veci bez toho, aby to spochybnila Komisia, vyhlásil, že uznal svoje prvé dieťa pri narodení, čo mu [zveruje rovnaký rozsah práv ako otcovi dieťaťa].

45 Okrem iného, ak uzavretie dohody o spolužití v zásade zaväzuje iba partnerov (pozri bod 35 tohto rozsudku), treba uviesť, že vyššie uvedená brožúra uvádza, že holandské súdy začínajú zaobchádzať s dvojicami, ktoré uzavreli dohodu o spolužití, rovnakým spôsobom, ako s tými, ktoré uzavreli registrované partnerstvo alebo manželstvo (courts are starting to put couples with a cohabitation agreement on the same footing as married and registered couples), a výslovne pripúšťa, že možno priznať dvojiciam, ktoré uzavreli dohodu o spolužití, účinky vo vzťahu k tretím osobám, osobitne pokiaľ ide o dôchodkové dávky; a presne, ako sa uviedlo v bode 43 *in fine* tohto rozsudku, partneri v predmetnom spore sa vzájomne označili za príjemcov ‚dôchodku partnera' pre prípad, že ich príjmy budú zahŕňať takéto dávky.

46 Zo všetkých týchto okolností je zrejmé, že aj keď dôsledky vyplývajúce z dohody o spolužití uzavretej medzi žalobcom a jeho partnerkou nie sú také široké ako dôsledky existujúce v rámci manželstva alebo ‚geregistreerd partnerschap', môžu byť v mnohých bodoch porovnateľné, ak si to partneri, ako je to v predmetnej veci, zmluvne upravia."

16 Na základe týchto skutočností Súd pre verejnú službu v bode 50 napadnutého rozsudku rozhodol, že partnerka pána Roodhuijzena môže podľa článku 72 služobného poriadku a článku 12 spoločných predpisov požívať výhody SSZP vyhradené pre „[nemanželského] partnera úradníka" a „uznaného partnera poistenca".

17 Po tom, ako Súd pre verejnú službu zamietol opačné tvrdenia Komisie, dodal:

„56 Súd pre verejnú službu sa okrem toho domnieva, že postoj Komisie k požiadavke dohody typu ‚geregistreerd partnerschap' podľa holandského práva by mohol viesť k nerovnosti zaobchádzania. Vzhľadom na to, že mnohé krajiny nepoznajú formy zväzku porovnateľné s ‚geregistreerd partnerschap', vyžadovať ‚registrované' partnerstvo tohto typu, ako to robí Komisia, by pre nemanželské dvojice, ktoré z dôvodu najmä ich bydliska, ako aj štátnej príslušnosti partnerov sú najužšie spojené s týmito krajinami, malo za následok definitívne zbavenie partnera úradníka výhod SSZP mimo manželstva. Naopak, za predpokladu, že Komisia pre tieto dvojice prijme partnerstvá uzavreté vo forme dohôd o spolužití, jej zamietnutie uznať ‚jednoduché' dohody o spolužití pre dvojice, ktoré sú v zmysle vysvetlenom vyššie najužšie spojené s krajinami, ktoré poznajú iné formy zväzku ako manželstvo alebo ‚registrované' partnerstvo, by znamenalo nerovnosť zaobchádzania s týmito poslednými uvedenými dvojicami; totiž pre tie isté dvojice rozšírenie výhod SSZP na partnera by bolo zamietnuté, zatiaľ čo pre dvojice, ktoré majú vyššie uvedené spojenie s krajinami, ktoré nepoznajú ‚registrované' partnerstvá, by bolo povolené. Tieto nerovnosti je ešte ťažšie odôvodniť pri existencii partnerstiev, ktoré nie sú ‚registrované' v zmysle odporúčanom Komisiou, no napriek tomu majú s manželstvom silnejšiu podobnosť ako ‚geregistreerd partnerschap' podľa holandského práva. Okrem toho, hoci je pravda, že podľa judikatúry články 12 ES, 39 ES, 43 ES a 49 ES tým, že každému členskému štátu zakázali uplatňovať jeho právo rozdielne z dôvodu štátnej príslušnosti, neupravujú prípadné rozdiely v zaobchádzaní, ktoré môžu v jednom alebo druhom členskom štáte vyplývať z rozdielností existujúcich medzi právnymi úpravami rôznych členských štátov vzhľadom na to, že sa dotýkajú všetkých osôb patriacich do ich pôsobnosti podľa objektívnych kritérií a bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 28. júna 1978, Kenny, 1/78, Zb. s. 1489, bod 18; zo 7. mája 1992, Wood a Cowie, C-251/90 a C-252/90, Zb. s. I-2873, bod 19; z 3. júla 1979, Van Dam en Zonen a i., 185/78 až 204/78, Zb. s. 2345, bod 10, a z 1. februára 1996, Perfili, C-177/94, Zb. s. 161, bod 17), na nerovnosti takého druhu ako tie, ktoré sú zdôraznené v tomto bode, sa nevzťahuje táto judikatúra; totiž na jednej strane a v rozpore s predpokladom, na ktorom sa zakladá dotknutá judikatúra, nerovnosti zaobchádzania uvedené v tomto bode majú svoj pôvod v štátnej príslušnosti dotknutých osôb, ako aj v ich bydlisku, pričom toto kritérium často pokrýva aj národnosť, a na druhej strane vo veciach, ktoré viedli k prijatiu vyššie uvedenej judikatúry, sa otázka rovnosti zaobchádzania

kládla vzhľadom na pravidlá voľného pohybu, zatiaľ čo v predmetnej veci ide o zabezpečenie zásady rovnosti zaobchádzania ako zásady práva verejnej služby Spoločenstva.

57 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba vyhovieť žalobným dôvodom žalobcu založeným na porušení článku 72 služobného poriadku, článku 1 ods. 2 písm. c) bodu i) prílohy VII služobného poriadku a článku 12 spoločných predpisov a zrušiť napadnuté rozhodnutie bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k jeho ďalším žalobným dôvodom uvedeným neusporiadaným spôsobom, ako správne tvrdí Komisia, na inom mieste v žalobe, keďže niektoré žalobné dôvody nie sú nijako rozvinuté.

58 Je pravda, že výklad prijatý Súdom pre verejnú službu pre článok 72 služobného poriadku v spojení s článkom 1 ods. 2 písm. c) bodom i) prílohy VII služobného poriadku a článkom 12 spoločných predpisov môže v určitých prípadoch viesť služby, ktoré rozhodujú o žiadostiach o rozšírenie výhod SSZP na [nemanželského] partnera úradníka, vykonávať prieskumy a overenia, zatiaľ čo normotvorca Spoločenstva sa nariadením č. 723/2004 snažil zjednodušiť administratívne riadenie inštitúcií. Napriek tomu tento cieľ je dosiahnutý v širokom rozsahu novými pravidlami v oblasti náhrad a príspevkov, t. j. v jediných oblastiach, na ktoré odkazuje nariadenie č. 723/2004 vo svojom odôvodnení č. 26 v súvislosti so zjednodušením a ktoré sú okrem iného nielen odlišné od oblasti rozšírenia výhod SSZP, ale zo sociálneho pohľadu aj menej citlivé ako táto posledná uvedená oblasť… Okrem toho cieľ zjednodušenia musí byť za každého predpokladu zosúladený s vyššími právnymi záujmami a pravidlami služobného poriadku; napätie, ktoré by mohlo vyplývať pre administratívy z výkladu prijatého v predmetnej veci, je iba dôsledkom uplatnenia týchto zásad a pravidiel Súdom pre verejnú službu na účely vymedzenia presného zmyslu pojmu ‚[nemanželský] partner' v článku 72 služobného poriadku."

O odvolaní

Konanie a návrhy účastníkov konania

18 Podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. februára 2008 Komisia podala toto odvolanie.

19 Pán Roodhuijzen predložil svoje vyjadrenie k odvolaniu 28. apríla 2008.

20 Komisii bolo na základe jej návrhu povolené vyjadriť sa formou repliky v súlade s článkom 143 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Replika bola podaná do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. júla 2008 a duplika 10. októbra 2008.

21 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zamietol ako nedôvodné žalobné návrhy, ktoré predložil pán Roodhuijzen v prvostupňovom konaní,

— zaviazal každého z účastníkov konania znášať svoje vlastné trovy tohto konania, ako aj konania pred Súdom pre verejnú službu.

22 Pán Roodhuijzen navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov v tomto konaní.

23 Súd prvého stupňa (odvolacia komora) na základe správy sudcu spravodajcu konštatoval, že účastníci konania nepredložili nijaký návrh na nariadenie pojednávania v lehote jedného mesiaca od doručenia oznámenia o skončení písomnej časti konania, a na základe článku 146 rokovacieho poriadku rozhodol, že o odvolaní sa rozhodne bez ústnej časti konania.

Právny stav

24 Komisia na podporu svojho odvolania v prvom rade tvrdí, že Súd pre verejnú službu rozhodol nielen *ultra petita*, ale aj *ultra vires* a že porušil právo na obranu. V druhom rade tvrdí, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu pri výklade pojmu „nemanželské partnerstvo“. Okrem toho, ak Súd prvého stupňa vyhovie prvému alebo druhému odvolaciemu dôvodu, Komisia subsidiárne tvrdí, že výklad zásady zákazu diskriminácie, ako ho Súd pre verejnú službu kvôli úplnosti uviedol v bode 56 napadnutého rozsudku, je nesprávny.

O údajnom porušení pravidiel *non ultra petita* a *non ultra vires*, ako aj práva na obranu

— Tvrdenia účastníkov konania

25 Komisia sa domnieva, že Súd pre verejnú službu rozhodol *ultra vires* tým, že po prvé v prvostupňovom konaní použil svoju vlastnú argumentáciu namiesto argumentácie žalobcu a po druhé podal výklad holandského práva.

26 V prvom rade, čo sa týka odôvodnenia, na základe ktorého Súd pre verejnú službu dospel k záveru o porušení článku 72 služobného poriadku a článku 1 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku, Komisia tvrdí, že je „odlišné“ od argumentácie, ktorú predložil pán Roodhuijzen vo svojej žalobe a na pojednávaní v prvostupňovom konaní. Pán Roodhuijzen totiž tvrdil, že „partnerský vzťah musí Komisia zohľadniť, ak dotknutá osoba predloží právny dokument ‚uznaný' ako taký členským štátom, potvrdzujúci jeho stav ako partnera v ‚nemanželskom zväzku'".

27 Súd pre verejnú službu však zamietol toto tvrdenie z dôvodu, že otázka, či sa dve osoby nachádzajú v situácii „partnerov v nemanželskom zväzku", sa nemôže posúdiť iba na základe hodnotenia orgánov členského štátu. Súd pre verejnú službu teda prekročil svoju právomoc a porušil právo na obranu.

28 Okrem toho Súd pre verejnú službu v prvostupňovom konaní tiež použil svoju vlastnú argumentáciu namiesto argumentácie žalobcu, keď skúmal žalobný dôvod založený na porušení zásady zákazu diskriminácie.

29 V tejto súvislosti sa uvedené konanie na prvom stupni odlišovalo od konania, ktoré bolo preskúmané v uzneseniach Súdneho dvora z 27. septembra 2004, UER/M6 a i. (C-470/02 P, body 42 a 43), a z 13. júna 2006, Mancini/Komisia (C-172/05 P, bod 70), predložených žalobcom v prvostupňovom konaní, v ktorých Súdny dvor rozhodol, že Súd prvého stupňa neprekročil svoju právomoc vzhľadom najmä na písomné odpovede účastníkov konania na ním položené otázky.

30 V druhom rade Komisia vytýka Súdu pre verejnú službu, že rozhodol *ultra vires*, keď preskúmal, či „samenlevingsovereenkomst“ uzavretá medzi žalobcom v prvostupňovom konaní a pani H. mala v praxi podobné účinky ako manželstvo alebo „geregistreerd partnerschap“. Na také preskúmanie bol totiž potrebný výklad holandského práva, na čo nemá Súd pre verejnú službu právomoc. Okrem toho výklad prijatý Súdom pre verejnú službu bol v rozpore s výkladom samotných holandských orgánov, ktoré rozlišovali medzi manželstvom a „geregistreerd partnerschap“ na jednej strane a „samenlevingsovereenkomst“ na druhej strane v tom zmysle, že „samenlevingsovereenkomst“ nie je možné považovať za porovnateľnú s prvými dvoma zväzkami.

31 Vo svojej replike Komisia tvrdí, že Súd pre verejnú službu prekročil svoje právomoci, keď sám podal výklad pojmu Spoločenstva „nemanželský partner“ uvedený v článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku. Pritom toto ustanovenie predstavovalo odkaz na vnútroštátne právne úpravy, aby každý členský štát na základe vlastných záujmov stanovil, či zväzok dvoch osôb predstavuje „nemanželské partnerstvo“, keďže dvojica musí predložiť právny dokument členského štátu potvrdzujúci tento ich stav.

32 Pán Roodhuijzen spochybňuje túto argumentáciu.

— Posúdenie Súdu prvého stupňa

33 Po prvé na úvod treba uviesť, že ak Komisia tvrdí, že Súd pre verejnú službu rozhodol *ultra vires* tým, že v prvostupňovom konaní použil svoju vlastnú argumentáciu namiesto argumentácie žalobcu, vytýka Súdu pre verejnú službu presnejšie to, že nerešpektoval rámec sporu stanovený účastníkmi konania, a teda tým, že založil svoje rozhodnutie na neprejednanom tvrdení, porušil právo na obranu.

34 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vzhľadom na to, že súd Spoločenstva, ktorý prejednáva žalobu o neplatnosť, nemôže rozhodnúť *ultra petita*, nemôže ani zmeniť hlavný predmet žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. decembra 2008, Belgicko/Genette, T-90/07 P a T-99/07 P, Zb. s. II-3859, body 72 až 75), ani uviesť žalobný dôvod *ex offo*, okrem výnimočných prípadov, v ktorých si verejný záujem vyžaduje takúto intervenciu.

35 Naopak, z ustálenej judikatúry vyplýva, že v rámci sporu, ktorého rozsah bol vymedzený účastníkmi konania, má súd Spoločenstva síce rozhodovať len o predloženom návrhu, avšak nemôže byť viazaný len argumentmi, na ktoré títo účastníci na účely podpory svojich tvrdení odkazujú, pretože inak by mohol byť nútený založiť svoje rozhodnutie na chybných právnych úvahách (rozsudky UER/M6 a i., už citovaný, bod 69; Mancini/Komisia, už citovaný, bod 41, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. júna 2007, Tirrenia di Navigazione a i./Komisia, T-246/99, bod 102).

36 Predovšetkým v rámci takého konania ako v prejednávanej veci, kde je medzi účastníkmi konania sporný výklad a uplatnenie ustanovenia práva Spoločenstva, súdu Spoločenstva prináleží pre rozhodnutie sporu uplatniť príslušné právne predpisy na skutkové okolnosti predložené účastníkmi konania (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Léger vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Súdneho dvora z 19. novembra 1998, Parlament/Gutiérrez de Quijano y Lloréns, C-252/96 P, Zb. s. I-7421, I-7422, bod 36). Podľa zásady *iura novit curia* sa pôsobnosť dispozičnej zásady konania nevzťahuje na prípady určovania zmyslu zákona súdom, a teda súd Spoločenstva nie je povinný ani oznámiť účastníkom konania výklad, ktorý plánuje uplatniť, aby sa k nemu mohli vyjadriť (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Cosmas vo veci, v ktorej bol

vyhlásený rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2000, Holandsko a van der Wal/Komisia, C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, I-3, body 95 a 96).

37 Takže v prejednávanej veci stačí overiť, či sporné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré viedlo k zrušeniu dotknutého rozhodnutia, pričom vôbec nezohľadnilo argumentáciu predloženú žalobcom v prvostupňovom konaní, je len rozšírením uvažovania Súdu pre verejnú službu, ktoré sa zakladá na žalobných tvrdeniach uvedených v prvostupňovom konaní alebo iných žalobných tvrdeniach (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 19. novembra 1998, Parlament/Gutiérrez de Quijano y Lloréns, už citovaný, body 32 až 34).

38 Čo sa týka odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré sa vzťahujú na pojem „nemanželské partnerstvo“ v zmysle služobného poriadku a na ustanovenia o „samenlevingsovereenkomst“ uzavretej medzi žalobcom v prvostupňovom konaní a pani H., je potrebné konštatovať, že tieto odôvodnenia patria do rámca preskúmania žalobných dôvodov založených na porušení článku 72 služobného poriadku, článku 1 ods. 2 písm. c) bode i) prílohy VII služobného poriadku, ako aj článku 12 spoločných predpisov, ktoré boli uvedené v žalobe v prvostupňovom konaní. Súd pre verejnú službu v uvedenom prípade totiž len podal autonómny výklad pojmu „nemanželské partnerstvo“ uvedeného v článku 72 ods. 1 služobného poriadku a uplatnil tento pojem na prejednávaný prípad pri posúdení vyššie uvedených žalobných dôvodov.

39 Rovnako, čo sa týka odôvodnenia vzťahujúceho sa na zásadu rovnosti zaobchádzania, ktoré bolo uvedené iba kvôli úplnosti v bode 56 napadnutého rozsudku, toto odôvodnenie tiež patrí len do rámca preskúmania žalobných dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode. Odkaz na zásadu rovnosti zaobchádzania totiž predstavuje v tomto prípade len rozšírenie uvažovania Súdu pre verejnú službu o výklade pojmu „nemanželské partnerstvo“ v zmysle článku 72 ods. 1 služobného poriadku.

40 Okrem toho treba uviesť, že pán Roodhuijzen správne zdôrazňuje, že napadnutý rozsudok sa zakladá iba na skutkových okolnostiach, ktoré boli Súdu pre verejnú službu predložené účastníkmi a boli predmetom sporového konania. Komisia navyše nespochybňuje, či tieto dôkazy existujú v spise.

41 Za týchto podmienok nie je okolnosť, na ktorú sa odvoláva Komisia, že konanie na prvom stupni skúmané v tejto veci sa odlišuje od tých, ktoré preskúmaval Súdny dvor v už citovaných rozsudkoch UER/M6 a i. a Mancini/Komisia, tým, že v prejednávanej veci neboli účastníci konania vyzvaní odpovedať na písomné otázky Súdu pre verejnú službu, relevantná, lebo Súd pre verejnú službu založil svoje rozhodnutie v napadnutom rozsudku iba na skutkových okolnostiach, ktoré mu predložili účastníci konania a mohli sa k nim sami vyjadriť.

42 Z uvedeného vyplýva, že Súd pre verejnú službu nerozhodoval *ultra petita* ani neporušil právo na obranu Komisie.

43 Po druhé na podporu žalobného dôvodu založeného na porušení pravidla *non ultra vires* Komisia v podstate vytýka Súdu pre verejnú službu, že vykonal autonómny výklad pojmu „nemanželské partnerstvo“, v súvislosti s čím preskúmal „samenlevingsovereenkomst“, ktorú uzavreli žalobca v prvostupňovom konaní a pani H., pričom „podal výklad“ holandského práva. Podľa Komisie je však iba holandský zákonodarca oprávnený na definovanie tohto druhu dohody o spolužití.

44 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že v rozpore s tvrdením Komisie Súd pre verejnú službu neprekročil svoju právomoc, keď vykonal autonómny výklad pojmu „nemanželské partnerstvo“ uvedeného v článku 72 ods. 1 služobného poriadku, článku 1 ods. 2 písm. c) bodu i) prílohy VII služobného poriadku a článku 12 spoločných

predpisov, a potom, keď zohľadnil platné vnútroštátne právo a význam dotknutej „samenlevingsovereenkomst“, aby uplatnil uvedený pojem v prejednávanom prípade.

45 Súdu pre verejnú službu totiž prináležalo vykladať a uplatňovať pojem služobného poriadku „nemanželské partnerstvo“ uvedený v sporných ustanoveniach služobného poriadku, keďže tieto ustanovenia nevyžadujú rozhodnutie, ktoré by patrilo do výlučnej právomoci dotknutého členského štátu a podliehalo by súdnemu preskúmaniu podľa právneho poriadku daného štátu (k vnútroštátnej právomoci, čo sa týka výpočtu výšky starobného dôchodku, ktorý má byť prevedený podľa služobného poriadku, pozri napríklad rozsudok Belgicko/Genette, už citovaný, bod 57 a tam citovanú judikatúru).

46 V tejto súvislosti mal Súd pre verejnú službu rozhodnúť o otázke, či pojem „nemanželské partnerstvo“ je možné vykladať autonómne, alebo naopak, či tento pojem treba chápať ako odkaz na vnútroštátne právo. V prvom prípade môže uplatnenie dotknutou inštitúciou, čo podlieha možnosti preskúmania autonómneho pojmu Spoločenstva súdom Spoločenstva, znamenať zohľadnenie vnútroštátneho práva ako skutkovej okolnosti. V takom prípade musia byť osobitosti vnútroštátneho práva zohľadnené bez ohľadu na právne definície, ktoré mu dáva dotknutého vnútroštátne právo (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. februára 2009, Komisia/Bertolete a i., T-359/07 P až T-361/07 P, zatiaľ neuverejnený v Zb. VS, bod 46). Naopak, v druhom prípade prináleží dotknutej inštitúcii, čo podlieha možnosti preskúmania súdom Spoločenstva, uplatniť príslušné ustanovenia vnútroštátneho práva tak, ako boli vyložené vnútroštátnymi súdmi (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. mája 1972, Meinhardt/Komisia, 24/71, Zb. s. 269, body 6, 7 a 12; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. decembra 1992, Díaz García/Parlament, T-43/90, Zb. s. II-2619, body 37 až 41; z 18. decembra 1992, Khouri/Komisia, T-85/91, Zb. s. II-2637, body 33 až 41, a z 21. apríla 2004, M/Súdny dvor, T-172/01, Zb. s. II-1075, body 72 až 75 a 112).

47 Za týchto okolností, aj v prípade, že by autonómny výklad pojmu „nemanželský partner“ použitý v napadnutom rozsudku bol nesprávny, ako tvrdí Komisia, nie je možné Súdu pre verejnú službu vyčítať, že prekročil svoje právomoci, keď odkázal na osobitosti platného vnútroštátneho práva. Okrem toho posúdenie zákonnosti takého výkladu pojmu „nemanželský partner“ na jednej strane a uplatnenie tohto pojmu

v prejednávanej veci na druhej strane musí byť posúdené v rámci odvolacieho dôvodu založeného na nesprávnom právnom posúdení pri výklade pojmu „nemanželské partnerstvo“.

48 Na základe vyššie uvedeného musia byť žalobné dôvody založené na porušení pravidiel *non ultra petita* a *non ultra vires*, ako aj práva na obranu zamietnuté ako nedôvodné.

O údajnom nesprávnom právnom posúdení pri výklade pojmu „nemanželské partnerstvo“

— Tvrdenia účastníkov konania

49 Komisia v podstate tvrdí, že Súd pre verejnú službu sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade pojmu „nemanželské partnerstvo“, keď rozhodol, že SSZP sa vzťahuje aj na partnera úradníka.

50 V tejto súvislosti mu vytýka, že v bode 29 napadnutého rozsudku uviedol, že otázku registrácie partnerstva podľa úvodnej vety článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku nemožno považovať za predbežnú podmienku. Komisia spresnila, že normotvorca Spoločenstva tým, že v článku 72 služobného poriadku namiesto toho, aby stanovil definíciu pojmu „nemanželský partner“, odkázal na článok 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku, neodkazoval na formalitu registrácie partnerského vzťahu ako takú, ale na vplyv tejto formality na druh partnerského vzťahu, ktorý možno zobrať do úvahy. Podmienky podľa článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku teda nemôžu byť vykladané samostatne, bez ohľadu na úvodnú vetu tohto ustanovenia.

51 Z uvedeného podľa Komisie vyplýva, že len „nemanželské partnerstvo“ podľa článku 1 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku je zväzok, ktorý má podľa vnútroštátneho práva spôsobovať podobné účinky ako manželstvo. Súd pre verejnú službu sa teda dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade pojmu Spoločenstva „nemanželské partnerstvo“ ako vzťahujúceho sa na iné druhy partnerstiev, ktoré podľa vnútroštátneho práva nemajú mať také účinky, avšak môžu aspoň spôsobovať „dôsledky, [ktoré] môžu byť [podobné] v mnohých bodoch [manželstvu, ak si to] partneri zmluvne upravia“ (bod 46 napadnutého rozsudku).

52 Taký partnerský vzťah ako „samenlevingsovereenkomst“ sa bez ohľadu na zmluvne upravené vzájomné vzťahy partnerov nikdy nemôže podobať manželstvu a spôsobovať vznik práva na základe článku 1 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku, pretože holandský zákonodarca mu nezamýšľal dať také právne účinky ako manželstvu. Z právneho pohľadu totiž nejde o partnerský vzťah, ktorý by bol určený výlučne osobám, ktoré chcú vytvoriť „dvojicu“.

53 Komisia tvrdí, že normotvorca Spoločenstva rozšíril požívanie niektorých výhod podľa služobného poriadku, ktoré boli predtým vyhradené len pre manželského partnera, iba na jeden druh partnerského vzťahu, ktorým je „stále zaregistrované partnerstvo“. To potvrdzuje aj odôvodnenie č. 8 nariadenia č. 723/2004, podľa ktorého „zamestnancom [úradníkom — *neoficiálny preklad*] v inom ako manželskom vzťahu uznanom členským štátom ako stabilné partnerstvo, ktorí nemajú zo zákona prístup k manželstvu, musí byť poskytnutý rovnaký rozsah výhod ako manželským párom“. Z odôvodnenia Súdu pre verejnú službu však vyplývalo, že druh partnerského vzťahu, na základe ktorého vznikajú rozličné práva, závisí od danej poskytovanej výhody.

54 Podľa Komisie je existencia stáleho registrovaného partnerstva v zmysle prvej vety článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku jedinou skutočnou základnou podmienkou stanovenou týmto článkom. Po prvé požiadavka uvedená v bode i) predložiť právny dokument uznaný ako taký členským štátom nestanovuje, že partnerský vzťah musí byť „uznaný“ týmto členským štátom, ako sa možno nesprávne domnievať na základe článku 12 spoločných predpisov. Stačí, aby predložený dokument potvrdzujúci zaregistrovanie nemanželského partnerstva bol uznaný ako právny dokument. Po druhé podmienky uvedené v bodoch ii) a iii), ktoré vylučujú na jednej strane partnerov, ktorí sú v inom manželskom alebo nemanželskom partnerskom

vzťahu, a na druhej strane partnerov, ktorí majú blízke príbuzenské vzťahy s úradníkom, sa podobajú na podmienky na uzavretie manželstva a „geregistreerd partnerschap“.

55 Naopak, „samenlevingsovereenkomst“ je možné uzavrieť medzi viacerými osobami aj medzi blízkymi príbuznými. Komisia v tejto súvislosti pripomína, že Európsky súd pre ľudské práva zamietol tvrdenie o diskriminácii, čo sa týka nástupníckych práv, predložené dvoma sestrami, ktoré boli v „stálom, pevnom a vzájomne solidárnom zväzku“ (pozri rozsudok ESĽP Burden/Spojené kráľovstvo z 29. apríla 2008, § 10), v porovnaní s partnermi v občianskom partnerskom vzťahu podľa zákona Spojeného kráľovstva, najmä z dôvodu, že „jedna z vlastností, ktoré definujú manželstvo alebo spolužitie založené na zákone o občianskom partnerskom vzťahu, sa vzťahuje na to, že tieto formy zväzku nemôžu uzavrieť osoby, ktoré sú v blízkom príbuzenskom vzťahu“ (§ 62 rozsudku).

56 V prejednávanom prípade Súd pre verejnú službu prihliadol na to, že zaregistrovanie pred notárom zodpovedá požiadavke týkajúcej sa „zaregistrovania“, pričom však skreslil význam pojmu „zaregistrovaný“ uvedeného v úvodnej vete článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku. Tento pojem totiž znamená, že partnerský vzťah má byť „upravený podľa zákona“ podobným spôsobom ako manželstvo. Súkromnoprávna „zmluva o spoločnom bývaní/spolužití“, ktorú možno „úradne potvrdiť“ pred notárom, ak sa na tom strany dohodnú, nespĺňala túto podmienku.

57 Komisia dodáva, že odôvodnenie č. 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46), potvrdzuje, že podľa právnej úpravy Spoločenstva je „registrovaným partnerstvom“ výlučne taký partnerský vzťah, ktorý podľa vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej je uzavretý, spôsobuje podobné účinky ako manželstvo. Rovnako z bodu 33 rozsudku Súdneho dvora z 31. mája 2001, D

a Švédsko/Rada (C-122/99 P a C-125/99 P, Zb. s. I-4319), vyplýva, že „registrovaným partnerstvom“ sa rozumie výlučne partnerstvo, ktorého účinky sú podobné s účinkami manželstva.

58 Navyše z judikatúry vyplýva, že taký pojem, akým je pojem „nemanželskí partneri“, ktorý upravuje rodinný stav osôb, a teda patrí do výlučnej právomoci členských štátov, nemôže byť vykladaný autonómne (pozri rozsudok D a Švédsko/Rada, už citovaný, body 34 a 35, a rozsudok Súdneho dvora z 1. apríla 2008, Maruko, C-267/06, Zb. s. I-1757, body 59, 67 až 69 a 72).

59 Navyše prístup, ktorý prijal Súd pre verejnú službu, nezohľadňuje záujem normotvorcu Spoločenstva zjednodušiť administratívne riadenie. Ako totiž Súd pre verejnú službu uznal v bode 58 napadnutého rozsudku, tento prístup by znamenal, že v prípade „zmluvného“ partnerského vzťahu, ktorý nie je podľa platného vnútroštátneho práva porovnateľný s manželstvom, by Komisia bola povinná posúdiť ustanovenia dotknutej zmluvy, aby mohla rozhodnúť, či táto zmluva má „podobné“ účinky ako manželstvo.

60 V prípade, že Súd prvého stupňa potvrdí výklad Súdu pre verejnú službu, že článok 72 služobného poriadku neodkazuje na úvodnú vetu článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII, Komisia subsidiárne tvrdí, že napadnutý rozsudok má byť zrušený z dôvodu nesprávneho výkladu podmienok uvedených v bodoch i) až iii) daného ustanovenia.

61 V takom prípade by totiž bol jediný možný výklad článku 72 služobného poriadku a článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku ten, ktorý navrhol pán Roodhuijzen v prvostupňovom konaní. V dôsledku toho, ak nemanželský partnerský vzťah, hoci aj podľa súkromného práva, bol uzavretý s osobou, ktorá nemá s úradníkom blízky príbuzenský vzťah, ak ani jeden z partnerov nie je v inom manželskom alebo nemanželskom partnerskom vzťahu a ak bol Komisii doručený dokument potvrdzujúci partnerský vzťah, tento partnerský vzťah musí byť Komisiou akceptovaný, aby bol partner zahrnutý do SSZP. Nemôže sa teda vyžadovať, aby sa preukázalo, ako to

stanovuje napadnutý rozsudok, že partnerský vzťah sa podobá na manželstvo, ale ani to, aby mal „určitú stabilitu“. Podmienku stanovenú v bode i) totiž nie je možné vykladať v tomto zmysle.

62 Pán Roodhuijzen tvrdí, že druhý odvolací dôvod je neprípustný, keďže Komisia nenapadla odôvodnenie Súdu pre verejnú službu, ktorým zamietol jej tvrdenia, ale domáha sa opätovného preskúmania žaloby v prvostupňovom konaní.

63 V každom prípade odvolací dôvod nie je dôvodný. Súd pre verejnú službu sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď autonómne vyložil pojem „partneri v nemanželskom zväzku“ uvedený v článku 1 ods. 2 písm. c) bodu i) prílohy VII služobného poriadku v tom zmysle, že taký partnerský vzťah musí byť „podobný“ s manželstvom (pozri bod 52 napadnutého rozsudku).

64 V uvedenom prípade totiž Súd pre verejnú službu overil, že dotknutá dohoda o spolužití predstavovala „nemanželské partnerstvo“ v zmysle služobného poriadku. V tejto súvislosti nie je relevantná otázka, či sa podľa holandského práva „samenlevingsovereenkomst“ podobá na manželstvo, alebo na „geregistreerd partnerschap“.

65 Za týchto podmienok konštatovanie Súdu pre verejnú službu, že na účely SSZP môžu byť vzaté do úvahy iba tie partnerské vzťahy, v ktorých ide o „dvojice“, čo je aj prípad pána Roodhuijzena a jeho partnerky, nemožno napadnúť tým, že „samenlevingsovereenkomst“ môže byť *in abstracto* uzavretá medzi dvoma alebo viacerými osobami alebo medzi osobami majúcimi príbuzenský vzťah. Iný výklad, ktorý by nezohľadnil konkrétny partnerský vzťah medzi nimi, by spôsobil diskrimináciu medzi úradníkmi na základe abstraktnej formy ich druhu partnerského vzťahu.

66 Pán Roodhuijzen subsidiárne tvrdí, že pojem „[úradník], ktorý je zaregistrovaný ako stály nemanželský partner“, uvedený v úvodnej vete článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku, neodkazuje na „geregistreerd partnerschap“. Z rozsudku Súdneho dvora zo 17. apríla 1986, Reed (59/85, Zb. s. 1283, body 12 a 13), totiž vyplýva, že „výklad právnych pojmov založených na vývoji spoločnosti sa musí vykonať posúdením situácie v celom Spoločenstva, a nie iba v jednom členskom štáte“ (pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mischo vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok D a Švédsko/Rada, už citovaný, Zb. s. I-4322, bod 43).

67 Okrem toho, ak by normotvorca Spoločenstva chcel upraviť len „zaregistrované“ partnerské vzťahy upravené podľa zákona s podobnými účinkami ako manželstvo, odkázal by na ich „právne postavenie“ partnerov v nemanželskom zväzku.

— Posúdenie Súdu prvého stupňa

68 V rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu Komisia napáda výklad pojmu služobného poriadku „nemanželské partnerstvo“ uvedeného v napadnutom rozsudku. V rozpore s tvrdeniami pána Roodhuijzena tento odvolací dôvod však nesmeruje k opätovnému preskúmaniu žaloby v prvostupňovom konaní, a preto nemôže byť vyhlásený za neprípustný.

69 V dôsledku toho treba overiť, či sa Súd pre verejnú službu dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vykonal, ako tvrdí Komisia, autonómny výklad pojmu „nemanželské partnerstvo“ uvedeného v článku 72 ods. 1 druhého pododseku služobného poriadku.

70 Podľa ustálenej judikatúry pojmy použité v právnom predpise Spoločenstva, ktorý pri vymedzení svojho obsahu a pôsobnosti neobsahuje žiadny výslovný odkaz na právo členských štátov, musia byť obvykle vykladané autonómne, čo treba vykonať so

zreteľom na kontext daného predpisu a účel predmetnej právnej úpravy (rozsudok Súdneho dvora z 18. januára 1984, Ekro, 327/82, Zb. s. 107, bod 11). Pri neexistencii výslovného odkazu však môže uplatnenie práva Spoločenstva niekedy vyžadovať odkaz na právne predpisy členských štátov, a to vtedy, keď súd Spoločenstva nedokáže v práve Spoločenstva alebo vo všeobecných zásadách práva Spoločenstva identifikovať kritériá umožňujúce mu definovať význam a rozsah pôsobnosti takého ustanovenia prostredníctvom autonómneho výkladu (rozsudky Díaz García/Parlament, už citovaný, bod 36, a Khouri/Komisia, už citovaný, bod 32).

71 V tomto prípade treba zistiť, či právo Spoločenstva a predovšetkým služobný poriadok poskytujú súdu Spoločenstva dostatočné údaje umožňujúce mu definovať prostredníctvom autonómneho výkladu význam pojmu „nemanželské partnerstvo“ uvedeného v článku 72 ods. 1 druhom pododseku služobného poriadku, alebo naopak, či relevantné ustanovenia služobného poriadku odkazujú v tejto súvislosti nepriamo na vnútroštátne právo.

72 Na tento účel treba preskúmať príslušné ustanovenia služobného poriadku. V prvom rade toto posúdenie vedie k zamietnutiu tvrdenia Komisie, že Súd pre verejnú službu nezohľadnil požiadavku „registrovaného partnerstva“, údajne uvedenú v prvej vete článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku (pozri najmä body 50 až 52, 54 a 56 vyššie). Súd pre verejnú službu na základe znenia článku 72 ods. 1 druhom pododseku služobného poriadku sa totiž správne domnieval, že na definovanie pojmu „nemanželský partner úradníka“ článok 72 služobného poriadku odkazuje iba na prvé tri podmienky článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku.

73 Navyše dva uvedené články majú rozdielny predmet. Kým článok 1 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku definuje podmienky, po ktorých splnení sa poskytuje príspevok na domácnosť, článok 72 služobného poriadku stanovuje, na základe menej prísnych podmienok, ktoré čiastočne preberajú podmienky na poskytovanie príspevku na domácnosť, zahrnutie nemanželského partnera úradníka do SSZP. Z vyššie uvedených ustanovení služobného poriadku teda vyplýva, že odkazuje na jednotný pojem

„nemanželské partnerstvo“, pričom priznanie príspevku na domácnosť úradníkovi, ktorý sa nachádza v takom partnerskom vzťahu, podmieňuje splnením ďalšej podmienky.

74 V tejto súvislosti neexistencia odkazu v článku 72 služobného poriadku na prvú vetu článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku sa vysvetľuje tým, že v každom prípade táto veta neobsahuje nijakú konkrétnu informáciu o pojme „nemanželské partnerstvo“.

75 S ohľadom na veľkú rozmanitosť vnútroštátnych právnych úprav, čo sa týka zavedenia právnych režimov umožňujúcich právne uznanie rôznych foriem zväzkov iných ako manželstvo, totiž pojem „úradník, ktorý je zaregistrovaný ako stály nemanželský partner“, uvedený v prvej vete článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku, nemôže byť sám osebe vykladaný ako odkazujúci na režim „registrované partnerstvo“, jasne definovaný vo všetkých členských štátoch, ktorý v tomto prípade podľa holandského práva zodpovedá „geregistreerd partnerschap“. S ohľadom na túto skutočnosť a na súčasný stav vývoja rôznych vnútroštátnych právnych úprav sa teda pojem „registrované partnerstvo“ odlišuje od „manželstva“, ktorého znaky sú jasne definované vo všetkých členských štátoch, čo umožňuje súdu Spoločenstva stanoviť pojem manželstvo uvedený v služobnom poriadku ako označujúci vzťah založený výlučne na právoplatnom manželstve v bežnom zmysle slova (rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. januára 1999, D/Rada, T-264/97, Zb. VS s. I-A-1 a II-1, bod 26).

76 Z uvedeného vyplýva, že pojem „registrované partnerstvo“ uvedený v služobnom poriadku môže byť definovaný len s ohľadom na všetky relevantné ustanovenia služobného poriadku, predovšetkým s ohľadom na informácie vyplývajúce z podmienok uvedených v článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku. V prípade neexistencie všeobecne prijatého pojmu „registrované partnerstvo“ totiž samotný odkaz na taký druh partnerského vzťahu v prvej vete uvedeného článku neposkytuje dostatočnú informáciu o definícii tohto pojmu.

77 V rozpore s tvrdeniami Komisie (pozri bod 56 vyššie) tento odkaz teda nemožno chápať ako stanovujúci konkrétnu podmienku „zaregistrovania“ alebo tak, že partnerský vzťah má byť „upravený podľa zákona“ podobne ako manželstvo. Pojem „zaregistrovaný“ uvedený v prvej vyššie uvedenej vete totiž odkazuje iba na niektoré formálne predpoklady, ktoré sú spresnené v prvej podmienke uvedenej v článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku.

78 V tejto súvislosti nie je možné Súdu pre verejnú službu vytýkať, že nezohľadnil skutočnosť, že prvá veta článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku zahŕňala v prejednávanej veci požiadavku „geregistreerd partnerschap“.

79 V druhom rade vzhľadom na to, že pojem „manželstvo“ bol vykladaný v zásade ako pojem Spoločenstva (pozri rozsudky Reed, už citovaný, bod 15, a D a Švédsko/Rada, už citovaný, bod 26), treba preskúmať, či zo všetkých relevantných ustanovení služobného poriadku možno okrem toho vyvodiť aj pojem Spoločenstva „nemanželské partnerstvo“, alebo či v prípade neexistencie dostatočných údajov odkazuje služobný poriadok nepriamo na vnútroštátne právne poriadky.

80 V tejto súvislosti treba na úvod zdôrazniť, že v rozpore s prístupom navrhovaným Komisiou na základe už citovaného rozsudku D a Švédsko/Rada (pozri bod 57 vyššie) súd Spoločenstva nemá v tomto konaní preskúmať, či môže byť „registrované partnerstvo“ porovnateľné s manželstvom a spôsobovať vznik práv, ktoré sú podľa služobného poriadku priznané manželským párom, pretože zavádza pre dotknuté osoby a tretie osoby podobné právne účinky ako manželstvo. V prejednávanej veci má rozhodnúť v úplne inej otázke týkajúcej sa výkladu pojmu „nemanželské partnerstvo“ výslovne stanoveného v služobnom poriadku.

81 Ako uviedol Súd pre verejnú službu, z odôvodnenia č. 8 nariadenia č. 723/2004 výslovne vyplýva, že normotvorca Spoločenstva zamýšľal za určitých podmienok rozšíriť výhody poskytované manželským párom aj na „[úradníkov] v inom ako manželskom vzťahu

uznanom členským štátom ako stabilné partnerstvo“. Pritom pojem „partneri v nemanželskom zväzku“, ktorým služobný poriadok v súlade s uvedeným cieľom priznáva určité práva, môže byť odvodený z podmienok uvedených v článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku, najmä v súvislosti s uvedeným odôvodnením.

82 Z vyššie uvedených podmienok totiž vyplýva, že existencia nemanželského partnerstva v zmysle služobného poriadku predpokladá jednak zväzok medzi dvoma osobami a jednak splnenie určitých formálnych predpokladov.

83 V tejto súvislosti Súd pre verejnú službu najskôr v bode 38 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že zväzok dvoch osôb — na rozdiel od iných druhov partnerských vzťahov, ktoré tiež možno uzavrieť v tomto prípade podľa holandského práva vo forme „samenlevingsovereenkomst“ (pozri bod 6 vyššie) — vyplýva z pojmu „dvojica“ použitého najmä v prvej podmienke článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku. Tento výklad potvrdzujú aj druhá a tretia podmienka uvedené v danom článku, pričom vylučujú na jednej strane prípady, keď niektorý z partnerov je v inom manželskom alebo nemanželskom partnerskom vzťahu, a na druhej strane prípady, keď partneri majú vzájomné blízke príbuzenské vzťahy.

84 V dôsledku tejto požiadavky vyžadujúcej zväzok medzi dvoma osobami je, že „nemanželský partner“ úradníka, ako stanovujú ustanovenia článku 72 služobného poriadku, alebo „stabilný partner“, ako stanovuje odôvodnenie č. 8 nariadenia č. 723/2004, sa podobným spôsobom ako manžel zreteľne odlišuje od vyživovaných osôb, t. j. detí úradníka a iných a vyživovaných osôb v zmysle článku 2 prílohy VII služobného poriadku, ktorých práva sú stanovené v iných ustanoveniach služobného poriadku, najmä v článku 72 ods. 1 prvom pododseku služobného poriadku. Táto požiadavka všeobecne vedie k vylúčeniu všetkých prípadov, ktoré síce nespĺňajú požiadavku existencie zväzku medzi dvoma osobami, ale môžu predstavovať partnerský vzťah uznaný platným vnútroštátnym právom, akým je „samenlevingsovereenkomst“, z pojmu „nemanželské partnerstvo“ použitého v služobnom poriadku. V takom prípade pojem „nemanželské partnerstvo“ uvedený v služobnom poriadku spĺňa aj definíciu

Európskeho súdu pre ľudské práva prijatú v už citovanom rozsudku Burden/Spojené kráľovstvo, ktorý uviedla Komisia (pozri bod 55 vyššie).

85 Čo sa ďalej týka formálnych predpokladov, tieto tiež vyplývajú z prvej podmienky uvedenej v článku 1 ods. 2 písm. c) služobného poriadku, podľa ktorej „dvojica predloží právny dokument uznaný ako taký členským štátom alebo iným príslušným orgánom členského štátu, potvrdzujúci ich stav ako partnerov v nemanželskom zväzku“. Už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa vyžaduje, aby jednak dotknuté osoby predložili právny dokument potvrdzujúci status partnerov v nemanželskom zväzku a jednak dotknutý členský štát uznal úradnú povahu tohto dokumentu. Vzhľadom na rôznorodosť právnych situácií, na ktoré sa môže podľa holandského práva vzťahovať „samenlevingsovereenkomst“ (pozri bod 6 vyššie), v prejednávanej veci sa Súd pre verejnú službu v bodoch 33, 39 a 54 napadnutého rozsudku správne domnieval, že predloženie takého právneho aktu uzatvoreného pred notárom zodpovedá požiadavke predloženia právneho dokumentu o rodinnom stave dotknutých osôb, lebo autentickosť tomuto aktu dáva jeho uzavretie vo forme notárskej zápisnice. Pokiaľ ide o uznanie právnej povahy tohto právneho úkonu členským štátom, Súd pre verejnú službu sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že toto uznanie vyplývalo v prejednávanom prípade z potvrdenia predloženého holandským veľvyslanectvom v Luxembursku, v ktorom bolo uvedené, že postavenie dotknutých osôb ako partnerov v nemanželskom zväzku bolo v Holandsku uznané.

86 Zo všetkých uvedených úvah vyplýva, že na základe relevantných ustanovení služobného poriadku je pojem „nemanželské partnerstvo“ možné definovať ako pojem, ktorý má určitú podobnosť s manželstvom, ako v bode 36 napadnutého rozsudku už konštatoval Súd pre verejnú službu. Podľa týchto ustanovení sa však nevyžaduje, aby „nemanželské partnerstvo“ bolo porovnateľné s manželstvom. V tejto súvislosti sa Súd pre verejnú službu správne domnieval, že taká požiadavka by stanovovala ďalšiu podmienku, ktorá nie je upravená v služobnom poriadku (bod 52 napadnutého rozsudku).

87 V rozpore s tvrdením Komisie (pozri bod 58 vyššie) autonómny výklad pojmu „nemanželské partnerstvo“ sa netýka výlučnej právomoci členských štátov v oblasti rodinného stavu osôb a poskytovania dávok, ktoré z toho vyplývajú. V rozsahu, v akom sa totiž uvedená definícia vzťahuje na pojem služobného poriadku, je jej pôsobnosť nevyhnutne obmedzená rámcom stanoveným v služobnom poriadku. Upravuje len priznanie určitých sociálnych výhod poskytovaných týmto poriadkom úradníkom

alebo zamestnancom Európskych spoločenstiev a nespôsobuje nijaké právne účinky v členských štátoch, ktoré si voľne stanovujú uplatňovanie právnych režimov zabezpečujúcich právne uznanie jednotlivých druhov partnerských zväzkov iných ako manželstvo, v súlade s ustálenou judikatúrou (pozri v tomto zmysle rozsudky Reed, už citovaný, body 13 až 15, a Maruko, už citovaný, body 59 a 73).

88 V tejto súvislosti treba tiež zamietnuť tvrdenie Komisie založené na niektorých ustanoveniach smernice 2004/38 (pozri bod 60 vyššie). Na rozdiel od pojmu služobného poriadku „nemanželské partnerstvo“ majú tieto ustanovenia účinky vo všetkých členských štátoch a snažia sa nezasahovať do právomoci členských štátov, čo sa týka rodinného stavu a práv, ktoré z toho vyplývajú.

89 Okrem toho v rozpore s tvrdeniami Komisie nie je možné pojem „nemanželské partnerstvo“ vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje iba na partnerské vzťahy, ktoré podľa vnútroštátneho zákona majú podobné účinky ako manželstvo (pozri body 51 a 52 vyššie). V tejto súvislosti sa tvrdenie Komisie nezakladá na žiadnych ustanoveniach služobného poriadku ani v cieľoch, ktoré služobný poriadok sleduje, a vyplýva z neho, že sa usiluje stanoviť ďalšiu podmienku, ktorá nie je odôvodnená cieľmi sledovanými normotvorcom Spoločenstva.

90 Z vyššie uvedeného preskúmania (pozri body 82 až 86 vyššie) totiž vyplýva, že podľa relevantných ustanovení služobného poriadku je pre existenciu „nemanželského partnerstva“ potrebný len zväzok medzi dvoma osobami a splnenie určitých formálnych predpokladov. V dôsledku toho stačí, aby boli splnené tieto podmienky v posudzovanom prípade, bez ohľadu na otázku, či sú nutne stanovené platnou vnútroštátnou právnou úpravou, alebo ponechané podľa tejto úpravy na dohodu dotknutých osôb. V tejto súvislosti je okolnosť, že platná vnútroštátna právna úprava umožňuje zahrnúť do toho istého pojmu rôzne právne situácie podľa dohody strán,

ktoré si môžu voľne upraviť obsah a podobu svojej dohody o spolužití, je úplne irelevantná, ak zmluvne uzavretý partnerský vzťah spĺňa podmienky požadované podľa služobného poriadku.

91 Navyše, ako tvrdí pán Roodhuijzen (pozri bod 65 vyššie), zavedenie ďalšej podmienky, ako navrhuje Komisia, by spôsobilo diskrimináciu niektorých úradníkov z dôvodu abstraktnej formy ich partnerského vzťahu, hoci platná vnútroštátna právna úprava uznáva tento partnerský vzťah a požadované podmienky podľa služobného poriadku sú splnené. Také riešenie by porušovalo nielen relevantné ustanovenia podľa služobného poriadku, ale navyše by sa zakladalo na prekrútení platnej vnútroštátnej právnej úpravy. V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa holandského práva je prípustné, aby „samenlevingsovereenkomst" mohla spôsobovať určité účinky podobné účinkom manželstva.

92 V treťom rade treba preskúmať tvrdenie, ktoré Komisia uviedla subsidiárne, týkajúce sa výkladu prvej podmienky článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku (pozri body 60 a 61 vyššie), podľa ktorého ak dotknutý partnerský vzťah bol uzavretý s osobou, ktorá nemá s úradníkom žiadny blízky príbuzenský vzťah, ak ani jeden z partnerov nie je v inom manželskom alebo nemanželskom partnerskom vzťahu a ak boli splnené predpoklady týkajúce sa formalít, dotknutej inštitúcii Spoločenstva neprináleží overovať, či má partnerský vzťah určitú podobnosť s manželstvom alebo stabilitu.

93 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pojem služobného poriadku „nemanželské partnerstvo" má určitú podobnosť s pojmom manželstvo. Popri formálnych predpokladoch sa však jediná základná podmienka vyplývajúca z relevantných ustanovení služobného poriadku vzťahuje na existenciu zväzku medzi dvoma osobami, ako už bolo rozhodnuté (pozri body 82 až 86 vyššie).

94 Keďže niektoré druhy „nemanželských partnerstiev" uznané v členských štátoch, akým je v Holandsku „samenlevingsovereenkomst", sa môžu vzťahovať na právne situácie, ktoré nezodpovedajú vyššie uvedeným kritériám definujúcim pojem služobného poriadku „nemanželské partnerstvo", v takom prípade, ako už bolo konštatované (pozri

body 83 až 85 a 90 vyššie), prináleží dotknutej inštitúcii Spoločenstva overiť, čo podlieha možnosti preskúmania súdom Spoločenstva, či sú splnené podmienky stanovené v služobnom poriadku.

95 Súd pre verejnú službu sa teda v bodoch 35 a 52 napadnutého rozsudku správne domnieval, že uznanie „nemanželského partnerstva" v zmysle služobného poriadku nemôže vyplývať len z posúdenia dotknutého členského štátu, v tomto prípade potvrdenia uvedeného v osvedčení holandského veľvyslanectva v Luxembursku.

96 Hoci služobný poriadok vyžaduje pre uznanie existencie „nemanželského partnerstva" dôkaz o spolužití, ktoré sa vyznačuje určitou stabilitou, nevyžaduje, aby medzi partnermi existovali konkrétne vzájomné práva a povinnosti. Podobnosť s manželstvom, ktorá sa vyžaduje podľa služobného poriadku, vyplýva práve z takého spolužitia, ako aj z požiadavky určitých formálnych predpokladov (pozri body 82 až 86 vyššie). Preto ak dotknutý úradník preukáže, že partnerský vzťah, ktorý uzavrel, spĺňa tieto dve podmienky, neprináleží dotknutej inštitúcii — v rozpore s tým, čo uviedol Súd pre verejnú službu v bode 39 napadnutého rozsudku *in fine* — ďalej skúmať, či vzájomné práva a povinnosti partnerov, uvedené v ich dohode, upravujú ich spoločný život štruktúrovane a detailne. Ak nie je nijaká požiadavka v tomto zmysle uvedená v služobnom poriadku, dôsledkom vykonania takej kontroly by priznanie „nemanželského partnerstva" podliehalo podmienkam, ktoré nie sú stanovené v služobnom poriadku.

97 V prejednávanej veci Súd pre verejnú službu oprávnene preskúmal, vzhľadom na dokumenty, ktoré pán Roodhuijzen predložil na spracovanie, že pán Roodhuijzen a pani H. mali spoločný život, ktorý sa vyznačoval určitou stabilitou (bod 42 napadnutého rozsudku). Tento bod navyše Komisia nijako nespochybnila.

98 Naopak, treba konštatovať, že Súd pre verejnú službu sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď na základe preskúmania „samenlevingsovereenkomst“ uzavretej medzi žalobcom v prvostupňovom konaní a pani H., ako aj ustanovení holandskej právnej úpravy presne overil, aké boli vzájomné práva a povinnosti vzťahujúce sa na spoločný život pána Roodhuijzena a jeho družky. V rozpore s prístupom sledovaným v bodoch 43 až 46 napadnutého rozsudku služobný poriadok totiž nestanovuje povinnosť overiť, či dôsledky vyplývajúce z partnerského vzťahu uzavretého dotknutým úradníkom sú „porovnateľné v mnohých bodoch“ s dôsledkami, ktoré vyplývajú z manželstva alebo z „geregistreerd partnerschap“.

99 Z toho vplýva, že napadnutý rozsudok obsahuje nesprávne právne posúdenie tým, že Súd pre verejnú službu pristúpil k vyššie uvedenému preskúmaniu v bodoch 43 až 46, pričom porušil relevantné ustanovenia článku 72 služobného poriadku a článku 1 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku.

100 V každom prípade, keďže okrem preskúmania dodatočných podmienok neupravených v služobnom poriadku, ako bolo uvedené v bodoch 98 a 99 vyššie, Súd pre verejnú službu správne konštatoval, že vzhľadom na to, že boli splnené všetky podmienky upravené v služobnom poriadku týkajúce sa na jednej strane existencie spoločného života a na druhej strane formálnych predpokladov, vyššie uvedené nesprávne právne posúdenie nemôže spôsobiť neplatnosť napadnutého rozsudku [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 19. apríla 2007, Holcim (Deutschland)/Komisia, C-282/05 P, Zb. s. I-2941, bod 33, a z 26. marca 2009, Selex Sistemi Integrati/Komisia a Eurocontrol, C-113/07 P, Zb. s. I-2207, bod 81].

101 Takže žalobný dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade pojmu „nemanželské partnerstvo“ treba zamietnuť.

102 Za týchto okolností nie je potrebné preskúmať subsidiárny odvolací dôvod, založený na nesprávnom výklade zásady zákazu diskriminácie, uvedený kvôli úplnosti v odôvodnení napadnutého rozsudku (pozri bod 24 vyššie). Tento odvolací dôvod je totiž neúčinný, keďže rozhodnutie napadnutého rozsudku sa zakladalo na nesprávnom právnom posúdení pri výklade pojmu „nemanželské partnerstvo“.

103 Z toho vplýva, že odvolanie musí byť zamietnuté ako nedôvodné.

O trovách

104 V súlade s článkom 148 prvým odsekom rokovacieho poriadku, ak nie je odvolanie dôvodné, o trovách konania rozhodne Súd prvého stupňa.

105 Podľa článku 87 ods. 2 prvého pododseku toho istého poriadku uplatniteľného na základe článku 144 tohto poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na znášanie svojich vlastných trov konania a náhradu trov konania odporcu v tomto konaní v súlade s návrhom pána Roodhuijzena.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (odvolacia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Komisia Európskych spoločenstiev znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli pánovi Antonovi Pieterovi Roodhuijzenovi v rámci tohto konania.**

Jaeger Tiili Azizi

Meij Vilaras

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. októbra 2009.

Podpisy